

* * *

Към тая епоха се отнася учителската дѣйност на двамата братя Вълнаровци, за които считаме за нужно да кажемъ тукъ нѣколко думи.

Панайотъ Стефановъ Вълнаровъ е роденъ въ гр. Сливенъ прѣзъ 1841 год. отъ бѣдни родители. Училъ се е при извѣстнитѣ сливенски учители: Никола Михайловски, Добри Чинтуловъ, Сава Доброплодни, двамата даскалъ Яневци. Въ Сливенъ тогава е имало трикласно училище, дѣто по-послѣ се отворилъ четвърти (1860 г.) и пети (1862 г.) класъ. Още въ незакрѣпналата си младенческа възраст Панайотъ се залавя за учителството, най-напрѣдъ частно у дома си, а прѣзъ 1859 г. като редовенъ учителъ и пѣвецъ (псалтъ), въ квартала на Сливенъ — Ново-село. Прѣзъ 1861 г. той се уславя пакъ за такъвъ въ с. Прѣславъ (Шуменско), отъ кждѣто слѣдъ 2 години бива принуденъ да излѣзе и се настани (пакъ за учителъ и пѣвецъ) въ с. Градецъ (Котленско), което напуща (1865 г.) вслѣдствие загнѣздилата се въ изнуреното му тѣло грждна болестъ. Панайотъ починалъ прѣзъ лѣтото на 1865 г. въ гр. Сливенъ.

Той е билъ интелигентенъ младежъ и на врѣмето си е минавалъ за единъ отъ способнитѣ учители, благодарение на добрата училищна подготовка и на извънреднитѣ му дарби, енергия, трудолюбие и любознателност. Тѣзи му качества го поставятъ на високо стѣпало всрѣдъ обществото и способствуватъ да издигне не само себе си, но и близкитѣ си надъ окръжаващата ги срѣда. Макаръ по природа Панайотъ да е билъ тихъ, спокоенъ и разсѣдливъ, но не сж били чужди за него зараждащитѣ се тогава народни течения. Италиянското обединение (1859 г.) е тласкало сливенскитѣ младежи (въ това число Илия Жечковъ, Костадинъ С. Стояновъ и др.) къмъ патриотически пориви, и тѣ съ ентузиязъмъ сж кроили планове за бждащето освобождение на България. Доста голѣмъ е билъ шумътъ, направенъ отъ младежитѣ, при изпжждането на грѣцкия въ Сливенъ владика прѣзъ есенъта на 1860 г., съ което сж повлияли за съвршеното изключване изъ училището на грѣцкия езикъ и за засилването на зараждащето се политическо движение. Панайотъ не е можалъ да се откаже отъ патриотическото си влѣчение и прѣзъ по-нататъшната си дѣятелност; турското правителство го заподозрѣло, най-вече въ Прѣславъ, отъ кждѣто той е билъ принуденъ най-послѣ да избѣга и се настани въ хубавото и чисто българско село Градецъ, съ цѣлъ да продължава своята работа при по-добри условия и по-близко до своитѣ другари въ гр. Сливенъ.

Петко С. Вълнаровъ е роденъ въ гр. Сливенъ прѣзъ 1847 г., дѣто продължавалъ да се учи до 1863 г., когато го взема Сава Доброплодни за свой помощникъ въ учителству-